

Hilczer, Jan

Festiwale poezji im. Władysława Broniewskiego w Płocku

Notatki Płockie 17/3-67, 14-18

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Znałem tego literata i znałem jego wiersze. Były na pewno — nigdy nie miałem co do tego wątpliwości — swoistą formą mistyfikacji.

No i co?... No i właśnie nic. Nic, dosłownie nic nie pozostało w świadomości powszechnej po mistrzu-mistyfikatorze.

A Broniewski?

*Nie o każdym śpiewają pieśń,
nie każdemu stawiają pomnik...*

Władysławowi Broniewskiemu wdzięczny mu za jego dzieło naród stawia pomnik w jego rodzinnym, ukochanym przez niego mieście.

Czy można jeszcze pytać; za co?

JAN HILCZER

Festiwale poezji im. Władysława Broniewskiego w Płocku

*„Com Ci obiecał spełnię —
wiersz mój odniosę ludziom”.*

10 lutego 1962 roku przestało bić serce Wielkiego Poety Rewolucjonisty i Wielkiego Człowieka — Władysława Broniewskiego.

Płock to rodzinne miasto Poety — tu się urodził i wychował. Tu urodziła się jego poezja. Uważał zawsze Płock i jego okolice za swą „najbliższą ojczyznę”. Z Tumskiej spoglądał góry na ukochaną rzekę Wisłę lub dumął pod ulubionym dębem.

Płock i stare przyjaźnie przyciągały go ciągle jak magnes, toteż często i chętnie tu przyjeżdżał, odwiedzał starych i nowych znajomych i recytował swe wiersze. Robotnikom, chłopom, młodzieży. Wnikał w ich serca i pozostawał w nich na zawsze. Kochali go wszyscy, toteż jego śmierć tak bolesna dla całego narodu, dla nas mieszkańców Płocka była szczególnie dotkliwym ciosem.

Wiadomość o śmierci dotarła do Płocka 10 lutego o godzinie 22. Rankiem następnego dnia 11 lutego 1962 r. 3 osoby: Kazimierz Askanas, Franciszek Dorobek i Zygmunt Michnicki udali się osobiście samochodem do domu Broniewskiego, aby tam w imieniu miasta i własnym złożyć wdowie Wandzie Broniewskiej kondolencje. Przy trumnie poety zaciągnęli wartę honorową robotnicy budującego się Kombinatu Petrochemicznego.

Już w kilka dni po Jego śmierci obywatele i przyjaciele, młodzież i zakłady pracy zaczęli zgłaszać wnioski o trwałe uczczenie pamięci Wielkiego Poety — Syna miasta Płocka. Był to początek narodzin sztandarowej ogólnopolskiej imprezy kulturalnej — Ogólnopolskiego Festiwalu Poezji im. Wł. Broniewskiego w Płocku. Wynikiem licznych wniosków mieszkańców Płocka była uchwała Prezydium Miejskiej Rady Narodowej podjęta już 23 lutego 1962 roku; cytowana poniżej w pełnym jej brzmieniu:

Płock 10 i 11 lutego 1967 r. Festiwal Polskiej Poezji Współczesnej im. Władysława Broniewskiego. Na zdjęciu od lewej: Franciszek Dorobek, Stanisław Ryszard Dobrowolski, żona poety — Wanda Broniewska i Adam Stolarzewicz

MIEJSKIEJ RADY NARODOWEJ
W PŁOCKUz dnia 23 lutego 1962 roku
w sprawie uczczenia i utrwalenia pamięci
Władysława Broniewskiego

Dnia 10 lutego 1962 roku zmarł w Warszawie Władysław Broniewski Wielki Poeta — Rewolucjonista.

Władysław Broniewski urodził się w Płocku, tutaj pobierał naukę w Gimnazjum im. Władysława Jagiełły.

W twórczości swojej oraz osobistymi kontaktami ze społeczeństwem w Płocku zawsze dawał wyraz serdecznej łączności z rodzinnym miastem. Miejska Rada Narodowa z okazji 25-lecia twórczości poetyckiej Uchwałą z dnia 1 października 1950 roku nadała Władysławowi Broniewskiemu tytuł Honorowego Obywatela miasta Płocka.

Nadzwyczajne walne zgromadzenie członków Towarzystwa Naukowego Płockiego, Uchwałą z dnia 14 grudnia 1957 roku podjętą w 50-lecie wznowienia swej działalności zaliczyło Władysława Broniewskiego w poczet Członków Honorowych Towarzystwa Naukowego Płockiego. W dniu 14 lutego 1962 roku 400 osobowa delegacja społeczeństwa miasta Płocka towarzyszyła swemu wielkiemu Ziomekowi w Jego ostatniej drodze na Cmentarz Wojskowy na Powązkach w Alei Zasłużonych.

W dniu 19 lutego 1962 roku Płock oddał zbiorowy hołd Władysławowi Broniewskiemu na Żałobnej Akademii poświęconej twórczości Wielkiego Poety.

W związku z licznymi wnioskami napływającymi do Prezydium Miejskiej Rady Narodowej od Obywateli Radnych, organizacji społecznych, załóg robotniczych, młodzieży szkolnej i społeczeństwa w sprawie uczczenia i utrwalenia pamięci Wielkiego Poety — Syna Płocka — Miejska Rada Narodowa uroczystie postanawia:

§ 1

Na frontowej ścianie domu przy ulicy Kościuszki, w którym urodził się poeta, wmurować tablicę pamiątkową z napisem:

*W tym domu urodził się i mieszkał
w latach 1897—1915*

Władysław Broniewski

Wielki Poeta — Rewolucjonista

Honorowy Obywatel miasta Płocka

Płock — 1962

Miejska Rada Narodowa

§ 2

Alei powiązanej z ogrodem domu rodzinnego Poety, biegnącej wzdłuż osi: Przyczółek Mostowy — Plac Obrońców Warszawy, na górnym tarasie Skarpy nadać nazwę: Aleja Władysława Broniewskiego.

Otoczyć szczególną opieką, jako zabytek kultury narodowej, dom rodzinny Poety przy ul. Kościuszki 24.

Ze szczególną troską chronić zabytek przyrody „Dąb” — tak często ewokowany w dawnych i nowych utworach Władysława Broniewskiego.

§ 4

Jednej z nowo wzniesionych szkół budowanych w m. Płocku, w dniu oddania do użytku nadać nazwę: Szkoła im. Władysława Broniewskiego w Płocku.

§ 5

Zorganizować w Muzeum Płockim salę im. Władysława Broniewskiego skupiającą pamiątki po zmarłym Poecie.

Prezydium Miejskiej Rady Narodowej wystąpi z apelem do społeczeństwa o przekazanie do Muzeum wszelkich pamiątek związanych z osobą Władysława Broniewskiego.

§ 6

Czyni się odpowiedzialnym za wykonanie Uchwały Prezydium Miejskiej Rady Narodowej.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Sekretarz

Prezydium Miejskiej Rady Narodowej

(—) STANISŁAW MALINOWSKI

Przewodniczący

Prezydium Miejskiej Rady Narodowej

(—) HENRYK BIAŁCZYŃSKI

Na powyższej Nadzwyczajnej Sesji obecni byli: Kierownik Wydziału Kultury Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej tow. Wincenty Kraško i sekretarz Związku Literatów Polskich Jan Maria Gizges.

Projekt powyższej Uchwały przedstawił Z-ca Przewodniczącego Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Płocku — mgr Franciszek Dorobek, który równocześnie złożył sprawozdanie z udziału miasta w pogrzebie Władysława Broniewskiego.

Uchwała została wcielona w życie. Na domu rodzinnym Poety odsłonięto tablicę pamiątkową, zespół ciągów spacerowych nad Wisłą i Aleją nazwano Jego imieniem. Jego imieniem nazwano też Szkołę Podstawową w Radziwiu i Spółdzielnię Pracy. Rada Pedagogiczna i młodzież Liceum im. Wł. Jagiełły uczciły pamięć swego wychowanka tablicą pamiątkową wmurowaną na frontonie szkoły. Dom rodzinny Poety poddano kapitalnemu remontowi i modernizacji, umieszczając tam Bibliotekę Pedagogiczną i Klub Nauczyciela i tu zorganizowano salę poświęconą pamięci Poety.

Mgr Franciszek Dorobek był wówczas zastępcą przewodniczącego Prezydium Miejskiej

Rady Narodowej. Był, co ważniejsze, osobistym przyjacielem Poety. Z wykształcenia humanista o niezwyklej wprost wrażliwości na poezję, odczuł śmierć przyjaciela jak utratę kogoś najbliższego. Był ciągle jeszcze pod wrażeniem wielogodzinnych rozmów i dyskusji z Broniewskim, jego pragnień i dążeń.

Największym pragnieniem Poety było dotrzeć do ludzi ze swoim wierszem. I dlatego mgr Franciszek Dorobek nie miał spokojnych dni, gdyż wydawało mu się, że solidne i szybkie zrealizowanie uchwały Prezydium nie jest jeszcze tym, czego potrzebują ludzie, a o czym marzył Władysław Broniewski.

W toku dyskusji ze znanymi płockimi działaczami i przyjaciółmi narodziła się ta najprostsza i najskuteczniejsza myśl: zorganizować z poczty Broniewskiego imprezę ogólnopolską, dotrzeć jego wierszem wszędzie: do ucznia, chłopca, studenta, żołnierza, robotnika. Tak narodziła się koncepcja „Małych” konkursów recytatorskich, które zaczęły lata 1933 i 1964 i dały początek Ogólnopolskiemu Festiwalowi Poezji im. Władysława Broniewskiego. Początek tej koncepcji zrealizował miejski i powiatowy Konkurs Poezji Broniewskiego w roku 1963, a następnie Konkurs województwa warszawskiego w roku 1964.

W roku 1965 na III Konkursie Poezji im. Wł. Broniewskiego ostatecznie ukształtował się ogólnopolski charakter tej imprezy. Jej największą zaletą było to, że nie był to festiwal jednorazowy, nie był to po prostu fajerkowaty konkurs, lecz systematyczne przygotowanie prowadzone we wszystkich środowiskach społecznych i zawodowych na terenie całego kraju. Konkurs centralny w Płocku poprzedzały wstępne turnieje środowiskowe (gromadzkie, zakładowe, szkolne itp.), co gwarantowało powodzenie głównego celu — masowości. Dopiero bowiem laureaci konkursów miejskich, powiatowych lub wojewódzkich mogli się ubiegać o udział w konkursie centralnym. Znaczeniem o kapitalnej wprost randze był punkt 6 regulaminu festiwalu, który mówił: turnieje środowiskowe i centralny przeprowadzane będą w następujących kategoriach:

- amatorów (robotnicy, chłopcy, inteligencja pracująca, wolne zawody, żołnierze),
- młodzieży szkolnej (uczniowie szkół średnich ogólnokształcących, zawodowych oraz liceów pedagogicznych),
- młodzieży akademickiej (studentów wyższych uczelni, w tej liczbie również studentów I roku szkół aktorskich oraz słuchaczy studiów nauczycielskich).

Oprócz masowości w imprezie został więc zapewniony udział w niej niemal wszystkich środowisk społecznych. Ustalono także stałe i popularne już w Polsce trofeum indywidualne i zbiorowe dla zwycięzców. Trzeba bowiem w tym miejscu zaznaczyć, że od roku 1965 biorą w Festiwalu Poezji udział obok recytatorów — teatry poezji z całego kraju.

Tak więc za pierwszą nagrodę został uznany Złoty Liść Dębu, II — Srebrny Liść Dębu, III — Brązowy Liść Dębu.

Projekt bardzo popularnego znaczka opracowała płocka plastyczka — mgr Zofia Samusik-Zaremba.

Trzeci z kolei Centralny Konkurs Recytatorski Poezji im. Wł. Broniewskiego odbywał się w Płocku w dniach 7—9 lutego 1965 r. i był zarazem pierwszym ogólnopolskim Festiwałem Teatrów Poezji.

W konkursie recytatorskim występowało 31 recytatorów z terenu całego kraju. Lauretami zostali:

— w pionie szkolnym: Złoty Liść Dębu — Aleksander Bednarski (Nowa Huta), Srebrny Liść Dębu — Grzegorz Warchol (Kraków), Brązowy Liść Dębu — Józef Sadowski (Bydgoszcz);

— w pionie amatorskim: Złoty Liść Dębu — Włodzimierz Piaseczny (Swinoujście), Srebrny Liść Dębu — Stanisław Świdorski (Nowogard), Brązowy Liść Dębu — Teresa Wasilewska (Toruń).

W pionie Teatrów Poezji: Złoty Liść Dębu zdobył teatr Młodzieżowego Domu Kultury w Łodzi za program pt. „Łódź moje miasto”, Srebrny Liść Dębu — teatr PDK w Koziennicach (woj. kieleckie) za program pt. „Ważne imiona”, Brązowy Liść Dębu — teatr WDK — zespół „Meluzyna” z Rzeszowa za program pt. „Komuna Paryska”.

Przytoczona przez autora przydługa lista zwycięzców obu konkursów ma na celu ukazanie jak szerokim terytorialnie zasięgiem objął festiwal nasz kraj. Od Bałtyku do Tatr. Można więc śmiało powiedzieć, że organizatorzy Festiwalu z mgr. Franciszkiem Dorobkiem na czele z powodzeniem zrealizowali swoją pierwotną koncepcję objęcia zasięgiem Festiwalu — całego kraju.

Rok 1966 — to kolejny etap dalszego udoskonalenia koncepcji festiwalu. Impreza ta zaczyna w całym kraju zataczać coraz to szersze kręgi. W czwartym toku swego trwania Festiwal jest już reprezentowany przez 12 województw.

Został powołany pierwszy Komitet Organizacyjny Festiwalu — niewielki, lecz reprezentowany przez najlepszych działaczy naszego miasta. Byli to: Franciszek Dorobek — Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego, oraz członkowie: Jan Wańkiewicz, Jan Przyszlak, Stanisław Kostanecki, Marian Szymczyk, Jerzy Wasiński. Patronat nad Festiwałem objął Minister Kultury i Sztuki Lucjan Motyka.

Było już łącznie z całego kraju 61 recytatorów, w tym 25 amatorów, 20 uczniów, 13 studentów i 3 aktorów.

Złote Liście Dębu zdobyli:

— w kategorii młodzieży szkolnej — Anna Romantowska z Białegostoku; w kategorii młodzieży akademickiej — Regina Koreywo — Warszawa, Krzysztof Mroziewicz — Warszawa; w kategorii amatorów — Włodzimierz Piaseczny ze Swinoujścia.

Zakończono Festiwal Poezji Broniewskiego 10 lutego w sali kina „Przedwiośnie” uroczystym wieczorem połączonym z koncertem laureatów. Na wieczorze byli obecni: żona Poety — Wanda Broniewska, przyjaciel — Stanisław Ryszard Dobrowolski, oraz przedstawiciele Ministerstwa Kultury i Sztuki i władz wojewódzkich — administracyjnych i politycznych. Warto podkreślić fakt, że zarówno eliminacje Festiwalu Poezji w r. 1966 w dniach 8—9 luty, jak i koncert galowy, odbywały się przy pełnej frekwencji. Festiwal Poezji im. Wł. Broniewskiego zdobył serca ludzi i wszedł na trwałe do tradycji kulturalnej naszego miasta.

Rok 1967 przyniósł ze sobą jedynie nieznaczne zmiany organizacyjne Festiwalu. Sama jego nazwa brzmiała: Festiwal Polskiej Poezji Współczesnej im. Wł. Broniewskiego pod protektoratem Ministra Kultury i Sztuki Lucjana Motyki. Płock 10 i 11 luty 1967 r.

Był to piąty — jubileuszowy festiwal, toteż powołano liczny komitet honorowy, w skład którego zaproszeni zostali tak wybitni pisarze polscy, jak: Jarosław Iwaszkiewicz, Lucjan Rudnicki, Stanisław Dobrowolski, Leon Pasternak. Artyści tacy jak: Jan Kreczmar, Ryszarda Hanin, Wojciech Siemion i inni. Komitet Honorowy liczył w sumie 25 osób. Równocześnie powołany został równolegle 14-osobowy Komitet Organizacyjny, którego przewodniczącym został Stanisław Ryszard Dobrowolski, a zastępstwo sprawował mgr Franciszek Dorobek — z-ca Przewodniczącego Prezydium Miejskiej Rady Narodowej.

Nowością organizacyjną jubileuszowego V Festiwalu była zorganizowana sesja popularno-naukowa w Liceum Ogólnokształcącym im. Wł. Jagielly w dniu 11 lutego 1967 r.

Tematy sesji:

1. Prof. dr Jan Zygmunt Jakubowski — „Potrzeba badań nad twórczością Władysława Broniewskiego”; 2. mgr Feliksa Lichodziejewska — „Program poetycki Władysława Broniewskiego”; 3. mgr Roch Sulima — „Poezja Władysława Broniewskiego wobec tradycji ludowej”.

Sesje popularno-naukowe były kolejnym nadzwyczajnym udanym akcentem festiwalu, pogłębiającym jego treść formainą, szczególnie istotną dla licznej rzeszy wykonawców i interpretatorów poezji Broniewskiego.

Rok 1968 nie przyniósł większych zmian w słusznej koncepcji organizacji festiwalu. Nazwa została utrzymana, zmienił się nieco skład komitetu honorowego i organizacyjnego. Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego znów został literat Stanisław Ryszard Dobrowolski, a zastępcą Franciszek Dorobek — główny organizator i motor wszelkich poczynań.

Festiwal trwał w dniach 10—11 luty 1968 r. Znów odbyła się udana sesja popularno-naukowa z interesującymi tematami:

1. Seweryn Pollak — „O przekładach poetyckich Broniewskiego”.

Sesja popularno-naukowa w Liceum Ogólnokształcącym im. Wł. Jagielly w Płocku w dniu 11 lutego 1967 r., poświęcona twórczości Władysława Broniewskiego. Sesję przewodniczył ówczesny prezes Towarzystwa Naukowego Płockiego — Tadeusz Gierzyński

2. mgr Jan Witan — „Prostota doskonałości peryklejskiej” (o poezji Wł. Broniewskiego i jej powinnowactwach z wyboru).

3. mgr Jadwiga Zacharska — „O liryce osobistej Broniewskiego”.

W koncertach poetyckich wystąpili tym razem artyści zawodowi tacy jak: Janusz Zakrzewski, Michał Pawlicki, Leon Pietraszkiewicz, Maciej Maciejewski, Tadeusz Pluciński i inni.

Wprowadzono też nowość organizacyjną. Mianowicie spotkania poetyckie, które dotychczas odbywały się na terenie miasta i powiatu płockiego poszerzono na tereny powiatu gostyńskiego i sierpeckiego. Teraz już Festiwal trwał równocześnie w trzech powiatach.

W dniach 7—9 lutego 1969 roku w Płocku odbywał się VII Festiwal. Został on nazwany Festiwalem Polskiej Poezji Zaangażowanej im. Władysława Broniewskiego.

Uroczysty koncert galowy odbył się z udziałem najlepszych recytatorów i teatrów poezji 9 lutego o godz. 16 przy pełnym komplecie uczestników w sali kina „Przedwiośnie”.

Warto zauważyć, że w latach 1967—1968 organizatorzy zrezygnowali z formy punktowania najlepszych recytatorów i teatrów poezji.

Rok 1970 przywrócił formę nagradzania najlepszych liściami dębu.

Festiwal odbył się w dwóch pionach: recytatorskich i teatrach poezji.

W słusznej trosce o terytorialne powiększenie samego Festiwalu organizatorzy umiejscowili VIII Festiwal Ogólnopolski Poezji im. Wł. Broniewskiego (tak teraz brzmiała nazwa) w trzech miastach.

W dniu 3 lutego w Sierpcu odbył się Ogólnopolski Konkurs Recytatorów. Jury pod przewodnictwem poety Lecha Sliwonika Złoty Liść Dębu przyznało Wawrzyńcowi Szuszkiewiczowi z Krakowa, Srebrny Liść Dębu — Irenei Skwarek z Katowic, Brązowy Liść Dębu — Jackowi Jasikowi z Lublina.

W dniu 7 lutego w Gostyninie odbywał się przegląd 13 najlepszych z kraju Teatrów Poezji. Jury z aktorem Wojciechem Siemionem na czele przyznało:

Złoty Liść Dębu — Teatrowi Poezji z Nowej Huty.

Srebrny Liść Dębu — Teatrowi „Problemy” z Łodzi.

Brązowy Liść Dębu — Teatrowi „Bademus” z Rzeszowa.

Tak Sierpc jak i Gostyniń entuzjastycznie przyjęły ogólnopolskie przeglądy na swoim terenie, a władze lokalne dołożyły wszelkich starań, aby całość organizacyjnie zabezpieczyć.

Jeszcze jedno novum tego Festiwalu to wielki kiermasz polskiej poezji współczesnej w kinie „Przedwiośnie”, na którym 11 najwybitniejszych poetów podpisywało swoje wydawnictwa.

Finalnym akcentem Festiwalu był Koncert Galowy w dniu 8 lutego w sali kina „Przedwiośnie”. Koncert Galowy w wykonaniu najlepszych artystów scen warszawskich oraz laureatów konkursu recytatorskiego reżyserowała Wanda Padwa. Nosił on piękny tytuł „Idę z moim narodem”.

Tysiąc ludzi wraz z wieloma zaproszonymi gośćmi, żoną poety — Wandą, i Ministrem Kultury i Sztuki Lucjanem Motyką, głęboko przeżyły ten piękny poetycki wieczór. W tym samym czasie w Okręgowym Muzeum Mazowieckim z wielkim powodzeniem „szedł” montaż poetycki „Anka”.

IX Festiwal Poezji im. Władysława Broniewskiego odbywał się w Płocku w 1971 r. w dniach 5—7 lutego. Rekordowa ilość uczestników z całego kraju (76 osób) walczyła o czołowe trofea Festiwalu.

W dniu 5 lutego w Sierpcu Jury pod przewodnictwem Lecha Sliwonika postanowiło przyznać:

Złoty Liść Dębu — Danucie Śliwie z Radzimina (woj. warszawskie), Srebrny Liść Dębu — Marii Kwoss z Leszna Wielkopolskiego (woj. poznańskie), Brązowy Liść Dębu — Marii Skowrońskiej z Poznania.

Dla uczestników Festiwalu zostało zorganizowane w Domu Poety przy ul. Kościuszki Seminarium Szkoleniowe.

Najlepsze 4 teatry poezji reprezentowały swój program ukazując nowe, bogate w treści i formy, sposoby wyrazu żywego słowa.

7 lutego Festiwal zakończył przepiękny koncert galowy z udziałem laureatów i wybitnych artystów takich jak: Helena Norowicz, Joanna Rawik, Jerzy Derfel, Ignacy Gogolewski, Zygmunt Listkiewicz, Zbigniew Zapasiewicz oraz Harcerski Zespół „Gawęda”. Płock znów oddał głęboki hold Wielkiemu Poeście.

Opisano tu jedynie historię ogólnopolskich Festiwali Poezji im. Wł. Broniewskiego, którą niewielu zna. Ogromny rozmiar merytoryczny i zasięg organizacyjny zmusił autora do wybrania jedynie najbardziej istotnych faktów i podania ich czytelnikom. Brakło miejsca, aby wymienić, co za sobą kryją podane fakty. A kryją one ogromny wprost wysiłek dziesiątków ludzi. Ludzi bez reszty poświęconych poezji, umiłowaniu piękna i głębokich wzruszeń. To ich wysiłkiem nasze miasto Płock rozśławia swe imię nie tylko jako nowoczesny ośrodek przemysłowy lecz również jako poważny liczący się w kraju ośrodek kulturotwórczy.

W 10 rocznicę śmierci Poety całe społeczeństwo naszego kraju, Mazowsza i miasta postanowiło ufundować Broniewskiemu pomnik. Główne obchody Jubileuszu zostały w tym roku przełożone na miesiąc maj. Był to Ogólnopolski Konkurs Recytatorski i sesje literackie. Były koncerty i występy aktorów. Trwałą formą uczczenia pamięci Poety były również edycje Jego dzieł. Państwowy Instytut Wydawniczy wydał Jego „Wiersze i Poematy”, „Książka i Wiedza” opublikowała tom wierszy rewolucyjnych Broniewskiego, Towarzystwo Naukowe Płockie — druk specjalny pt. „Trzy wiersze o Płocku” Władysława Broniewskiego. Miłośnicy Jego twórczości otrzymają dwie monografie: „Twórczość Wł. Broniewskiego” — Feliksi Lichodziejewskiej, „Władysław Broniewski” — Karwackiej i „Władysław Broniewski i Płock” Stanisława Kostaneckiego — wydaną przez Towarzystwo Naukowe Płockie.

Reżyser Jan Łomnicki zrealizował film dokumentalny o Władysławie Broniewskim. Związek Kompozytorów Polskich ogłosił konkurs na utwór wokalny do Jego tekstów poetyckich.

10 tysięcy harcerek i harcerzy złożyło uroczyste przyrzeczenie pod Jego pomnikiem, a Chorągiew Mazowiecka otrzymała imię Poety. Stał Broniewski na Tumsku Wzgórzu, twarzą zwrócony do Wisły.

W zadumie patrząc na swoje miasto i rzekę zdawać się będzie mówić:

*„Com Ci obiecał, spełnię —
wiersz mój odniosę ludziom”.*